

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι — γιὰτὶ λεπτὰ δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δὴν — δίγως νάζια κι' ἔντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **δέκα φράγκα εἶναι μόνο.**

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — **δέκα φράγκα καὶ ὅτὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής.
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — ἢ τὸν εἰς τὴν εὐθείαν φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοστὴ Νοεμβρίου κι' ἑβδόμη,
γιὰ τὸ φοῦντιγγ παρλάρουν ἀκόμη.

Πενήντα ποῦντος καὶ τετρακόσα,
βροχαῖς, πλημμύραις, καὶ ἄλλα τόσα.

Ὁ Τρικοῦπης ὁ πτωχὸς παραδέρνει μοναχὸς.

Α'

Ἐστὴς Ρωσικῆς Πρεσβείας τὸν χορὸ
ὁ Βασιλεὺς καθόλου δὲν μ' ἐσίμωσε
καὶ μοῦκανε πολὺ τὸν σόβαρο
κι' ἀληθινὰ ὁ τρόπος του μ' ἐθύμωσε.

Γιὰ τοῦτο ἐσταμάτησε κι' ὁ μπάλος
καὶ σχόλια ἤκουσθησαν ἀκρίτως,
κι' ἐτρόχισε τὴν γλώσσα ἑνας κι' ἄλλος
κι' εἶπαν καὶ τὸ κοντὸ καὶ τὸ μακρὸ των.

Τῶν δὲ διπλωματῶν τὸ γαῦρον σῶμα
κατέβασε τὰ μούτρα του κι' ἐσίγησε,
κι' ὁ Ἀβελάν ὁ Ναύαρχος ἀκόμα
κυτὸ τὸ φέρσιμό του παρεξήγησε.

Ἀκοῦς ὁ Βασιλεὺς νὰ μοῦ θυμώσῃ
καὶ μήτε γιὰ τὰ μάτια νὰ σιμώσῃ
κι' οὐτ' ἓνα καλησπέρα νὰ μοῦ πῇ ;...
πῶ ! πῶ ! τί ρεζίλικι καὶ ἔντροπή !...

Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ γίνωμε σκατά
κι' οἱ Πρεσβευταὶ μαζί μου νὰ γελᾶν ;
καὶ τί θὰ ποῦν τὰ ξένα κονσολάτα ;
καὶ τί θὰ πῇ κι' ὁ Ρώσος Ἀβελάν ;

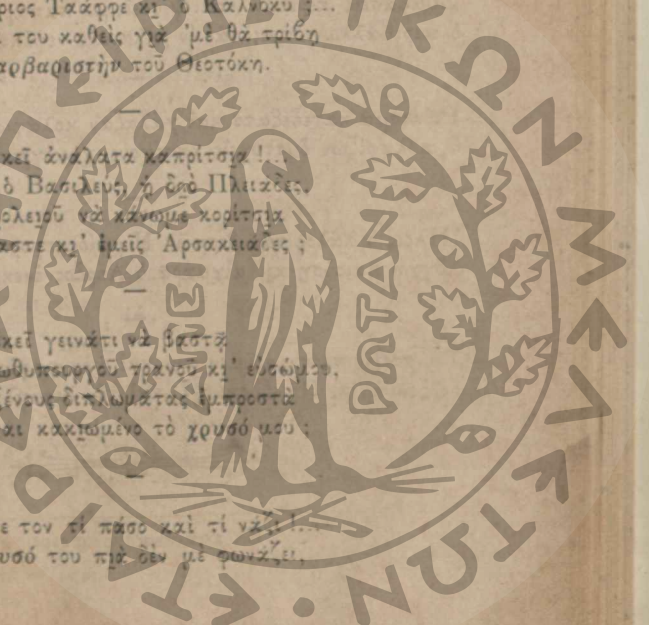
Καὶ τί θὰ πῇ καθεὶς παρακεντῆς,
τῶν δανειστῶν καθεὶς Συνδικάτο,
καὶ ποῖος θὰ μᾶς δανείσῃ κουτεντῆς
ὅταν ἰδῇ πῶς εἴμεθ' ἄνω κάτω ;

Καὶ τί θὰ πῇ κι' ὁ Γλάδστον κι' ὁ Κηπίδης
κι' ὁ κύριος Ταάφρε κι' ὁ Καλλόκω ;...
τὰ χέρια του καθεὶς γιὰ μὲ θὰ τρίβῃ
τὸν ἐκβαρβατιστὴν τοῦ Θεοτόκη.

Ἰδὰτ' ἐκεῖ ἀνάλφα καπρίτσια !
ἐγὼ κι' ὁ Βασιλεὺς ἡ δὲ Πλειζάνη,
ὥσάν σχολεῖν νὰ κάνομε κορίτσια
καὶ νὰ γίνομε κι' ἐμεῖς Ἀρσακίαιδες ;

Ἰδὰτ' ἐκεῖ γινάφτι νὰ βροῦν
ἐνὸς Πρωθυπουργοῦ τρανοῦ κι' εὐσώμου,
κι' εἰς ξένους διπλωμάτας ἐμπροστά
νὰ μοῦναι κακισμένο τὸ χρυσό μου ;

Κυτᾶτε τὸν τί πάσο καὶ τί νάζια !
οὔτε χρυσό του πιά δὲν με φωνάζει.

μέδρ' σπαθιά φαρμακερά ἡρώϊκῶς ἐπάλαισαν
 σάν τόν Ἀμλέτο, Φασουλῇ, μαζὶ μέ τόν Λαέρτη.
 Καὶ τὰ σπαθιά των 'πέταξαν κι' ἐβγάλανε πιστόλια
 κι' ἐπυροβόλησαν κι' οἱ δρῶ μέ τρόπο ντιλικάτο,
 μὰ κατὰ λάθος 'κτύπησαν τοὺς μάρτυρας τὰ βόλια
 ἀπάνω 'στὸ Δοξαπατρί καὶ πάρτους ὅλους κάτω,
 μ' ἐκείνον δὲ τὸν τρομερὸν τῶν μονομάχων βρόντον
 ἡκούσθη θρῆνος ἐν Ραμῆ κι' ἕνας τριγμὸς ὁδόντων.
 Φ.—"Αχ! πότε πιά θὰ κτυπηθῶ μαζὶ σου, Περικλέτο,
 μ' Ἀρμυτρογγ κανόνι καὶ μέ Κρούπ, ρεβόλβερ καὶ στιλέτο;
 πότε κι' ἐγὼ θὰ τσακωθῶ μέ σένα τὴν μαγάρα
 καὶ νὰ κυλᾷ τὸ αἷμα σου καθὼς τὸν Νιαγάρα,
 κι' ὁ Πίτ εἰς τὸ Σχολεῖον του πρωτόσχολον νὰ μ' ἔχη;...
 κύττα 'ψηλὰ τὸν οὐρανὸν... ἐλύσσαξε νὰ βρέχη,
 καὶ μπᾶμ κι' μπῦμ ἀδιάκοπα βαρύγδουπος βροντᾷ
 καὶ 'στῆς 'δικαῖς μας κανονιαῖς μέ βρόντους ἀπαντᾷ.
 καὶ καθε λέρα τῶν Ρωμηῶν μέ τὴν βροχὴ σαρόνεται
 κι' ἐντὸς ὀλίγου 'στὴ Βουλὴ τὸ φούντιγγ ἀκρόνεται,
 κι' ἐγὼ σοῦ λέγω, Περικλῆ, πῶς ἔγκυρον δὲν εἶναι
 κι' ὅπως κι' ἂν θέλῃς σκέψου το κι' ὅπως κι' ἂν θέλῃς κρῖνε.
 Τῶπε κι' ὁ Βοκοτόπουλος, τῆς Σύρας δικηγόρος,
 μὰ κι' ὁ Στεφάνου, κόνσολας καὶ πούρος προφεσόρος,
 ἔδειξε σάν Ζακυθινὸς 'στοὺς ἄλλους ἀβουκάτους
 πῶς κάθε νόμος θεμιτὸς κι' ἀθέμιτος τοῦ κράτους
 προτοῦ ἀκόμη ἐκδοθῇ 'μοιᾶζει σάν ἓνα ἔμβρυο,
 ὅπου τὸν Μάρτη σπέρνεται καὶ βγαίνει τὸν Δεκέμβριο,
 κι' ἔτσι γιὰ μὰ 'φινίρισε κι' ἐκεῖ τὸ καζο τῶρα,
 ὅπου πολὺ, βρέ Περικλῆ, τὸν ὅρε μας σπορκαίρει,
 κι' ὅποιος μπιρμπάντες δανειστῆς ἔλθῃ ἐδῶ μπονόρα
 ντελέγκου τῇ ἐξάμιναις τοῦ Λόρδου ἄς τζερκαίρει,
 κι' ἐμεῖς ρεντικολάρωντας ἐκεῖ τὸ μανιφέστο
 ἐπὶ τοὺς ἰνφάμηςδες θὰ βάλουμε ἃ ρέστο.
 κι' ἀπλόνωντας τῇ γάμπαις μας ἀπάνω σὲ πολτρώναις
 δρῶ Βασιληάδες θάχωμε καὶ δρῶ χρυσαῖς κορώναις,
 κι' ὁ, τ' ἡ κορῶνα τῇ Αὐλῆς γιὰ μὰ θὰ σιντζιλάρη
 ἡ τζόγια ἡ Μυλλόρδικη θὰ τὸ ρεντικολάρη.
 Σὺ δὲ τῶν λόγων θαύμαζε τὴν τόσην καλλιέπειαν
 κι' ὡς ἔτσι τὸν συμβιβασμὸν νὰ κάμωμεν μ' εὐπρέπειαν

καὶ μ' ἔντερα λεπτότερα λεπτῆς ἐντεριῶντης
 ἐσὺ μὴν παύης, Περικλῆ, νὰ μέ ξυλοφορτώνης.
 Π.—"Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς ματσουκιάς, μωρὲ Σγαρίλα, σὺ
 γιὰ τὴν μ' ἐσκότισες γιὰ μὰ αὐταῖς τῇ μπαρτζολέτα

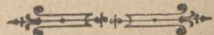
✱

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις**

Νὰ κι' ἡ τῶν Συζητήσεων Ἐφημερὶς μεγάλη,
 ποῦ τὴν τιμᾷ κατ' ἐξοχὴν πολιτικὴ χρηστότης,
 κι' Ἀρχισυντάκτης ξακουστὸς μέ δυνατὸ κεφάλι
 κι' ἄλλοι συντάκται σθεναροὶ καὶ λογογράφοι πρώτοι.
 Τῆς εὐχομαι δὲ πρόοδον καὶ βίον εὐτραφίαν
 ἐπ' ἀγαθῇ τῆς ἀγαθῆς δημοσιογραφίας.

'Στὸ φύλλον τὸ κύριανόν Ἐστίας τῆς γνωστῆς
 ποίημα πρώτης τάξεως μέ νέου εἴστρου κάλλος,
 ποῦ τῷ γραφῇ ὁ πρὸ πολλοῦ γνωστὸς συμβολιστής,
 ὁ τοῦ Στεφάνου Στέφανος, ὁ καὶ Μπερτζέκος ἄλλος.

Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τί φέγγει καὶ τί λάμπει;
 ποῖο εἶναι τὸ Κατάστημα τὸ μυριφοτισμένο,
 ὅπου καθένας λαχταρᾷ καὶ θέλει μέσα νάμπη
 νὰ κόψῃ χειμωνιάτικο κοστούμ νευφεμένο;
 Ἀἰδονοπούλων λέγεται Κατάστημα θαυμάσιον,
 ὅπου νομίζεις Ἀγγλικὸν πῶς βλέπεις ἐργοστάσιον.
 Ἐκεῖ μεγάλων αἰθουσῶν χρυσῇ φωτοχυσία,
 ἐκεῖ καὶ νέα συλλογὴ λαιμοδετῶν πλουσία,
 κι' ὁμβρέλλαι παικιλόσχημοι καὶ πάντα τᾶλλα εἶδη,
 ποῦ τὰ κυττάζουν χάσκοντες καὶ Παρισιανὲς ποῦροι,
 ἐκεῖνο δὲ τὸ μαγικὸ τῆς κοπτικῆς ψαλλίδι
 κάνει τὸν ἴσιο πιὸ κομψὸ καὶ ντούρο τὸν χαμπούρη.

**Θάνατος ἐπιφανοῦς
 κι' ἀγαστοῦ ὁμογενοῦς.**

Δημήτριος Στεφάνοβιτς, τὸ τέκνον τοῦ Ζαννῆ,
 ποῦ τὰ καλά του τάμετρα κανεῖς δὲν λησμονεῖ,
 υἱὸς ἀντάξιος πατρὸς ἐκ τῶν πολυπαθῶν,
 ἐξέχοντος εἰς ἀρετὰς καὶ πλοῦτον ἀγαθόν.

Ἀκόμη χθὲς μέ τὰ πτερὰ τῆς μουσικῆς ἐπέτα
 καὶ ταύτην ἐθεράπευε μετὰ θερμῆς φροντίδος,
 καὶ τόσα μέ τὸν κάλλιστον Χωρέμην ἐμελέτα
 περὶ τῆς γεννητεῖρας των καὶ τῆς κοινῆς πατρίδος.

Ὁ δὲ «Ρωμηός», ποῦ πάντοτε ἀνδρῶν γενναιοδῶρων
 καὶ πλούτου ἀγαθοποιῶν στεφανοπλόκος μένει,
 τελῶν ἀγάπης καὶ τιμῆς κι' εὐγνωμοσύνης φόρον
 τὸν πολυφίλητον νεκρὸν μ' ἐν δάκρυ τοῦ τὸν ραίνει.